

odsouzení. Obžalovaný prohřešil se proti veřejnému zájmu, záležejícímu v tom, by se obyvatelstvu dostalo bytů za nájemné pokud možno levné, což se množícími činy druhu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, stává téměř vyloučeným. V takovém případě jest podle §u 16 odst. třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. ve znění článku I. čís. 3 zák. čís. 80 z roku 1924 sb. z. a n. podmíněčné odsouzení u obžalovaného staršího osmnácti let vyloučeno. Bylo proto již z tohoto důvodu odvolání státního zastupitelství vyhověti a uznati, že trest jest nepodmíněným.

Čís. 2420.

**Oprávnění obhájce (§§ 44, 469 tr. ř.) nezávisí na formální písemné plné moci, nýbrž stačí projev obžalovaného (i mlčky), z něhož lze usu-
zovati na udělení plné moci (účast obhájce při hlavním přelíčení za přítomnosti obžalovaného.)**

(Rozh. ze dne 18. června 1926, Zm I 260/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesení krajského jako odvolacího soudu v Jičíně ze dne 9. března 1296, jímž v trestní věci proti Františku S-ovi pro přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 496 tr. zák. ohlášené odvolání obžalovaného z výroku o vině i trestu, jakož i o podmíněném odkladu výkonu trestu bylo zamítnuto, byl porušen zákon v ustanoveních §§u 469 a 465 tr. ř., usnesení to se zrušuje a krajskému jako odvolacímu soudu v Jičíně se ukládá, by o odvolání obžalovaného znovu jednal a rozhodl, nepřihlížeje k onomu důvodu zamítnutí.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Žacléři ze dne 9. prosince 1925 uznán byl po hlavních přelíčeních, konaných dne 3. listopadu a 9. prosince 1925 u okresního soudu v Žacléři, obviněný František S. k obžalobě Reinholda F-a vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 496 tr. zák. Od obžaloby pro přestupek podle §u 487 tr. zák. byl František S. rozsudkem tím podle §u 259 čís. 3 tr. ř. osvobozen. Proti rozsudku ohlásil obžalovaný obhájcem Drem. Alfredem S-em, podáním ze dne 12. prosince 1925, tedy včas, odvolání co do viny, trestu a nepřiznání podmíněného odsouzení a žádal o dodání opisu rozsudku, který mu byl okresním soudem vydán dne 24. prosince 1925 k rukám obhájce JUDra. Alfreda S-e. Provedení ohlášeného odvolání nebylo podáno, a spisy byly po uplynutí lhůty předloženy krajskému jako odvolacímu soudu v Jičíně dne 15. ledna 1926 k rozhodnutí. Krajský jako odvolací soud nařídil okresnímu soudu po té doplnění věci opatřením osobních výkazů obžalovaného a vyžádáním plné moci obžalovaného pro Dra. S-e. Ten podle zprávy okresního soudu přes to, že dvakrát byl vyzván, by plnou moc obžalovaného předložil, do 4. března 1926 tak neučinil. Krajský jako odvolací soud v Jičíně zamítl usnesením z 9. března 1926 odvolání obžalovaného z toho důvodu, že podání ze dne 10. prosince 1925 (ohlášení

odvolání) bylo, poněvadž Dr. S. plné moci obžalovaného nepředložil, učiněno osobou odvolatelem nezmocněnou, tedy ve smyslu §u 469 tr. ř. osobou, jíž právo odvolací nepřísluší (§ 465 tr. ř.). Dodatečně předložená plná moc obžalovaného byla odvolacím soudem vrácena s poukazem na toto rozhodnutí.

Oním usnesením krajského jako odvolacího soudu byl porušen zákon v ustanoveních trestního řádu. Trestní řád nemá ustanovení o tom, jakým způsobem jest se zvolenému obhájci legitimovati, z čehož plyne, že trestní řád nechtěl připuštění obhájce činiti závislým na formální písemné plné moci, takže k obhájcově legitimaci postačí projev obžalovaného třeba i mlčky učiněný, jen když z něho na udělení plné moci lze usuzovati; tomu jest tak i tehdy, když se obhájce s obžalovaným dostaví k soudu a v jeho přítomnosti, aniž obžalovaný tomu odporoval, činnost obhájce vykonává. Tak rozhodnul již bývalý vídeňský nejvyšší soud nálezem, uveřejněným pod č. 628 úřední sbírky. Vývody v něm obsažené přijala i nauka (uvedená v rozhodnutí čs. nejvyššího soudu sb. n. s. č. 2144), jakož i nejvyšší soud v tomto rozhodnutí. V souzené trestní věci dal obžalovaný tím, že přišel osobně se svým obhájcem Drem. S-em ke hlavním přeličením ze dne 3. listopadu a ze dne 9. prosince 1925, vůči soudu byl i jen mlčky na jevo, že si zvolil Dra. S-e za obhájce; ustanovení to vešlo tak ve známost soudu a bylo jím i osvědčeno dotyčnými záznamy v protokolu o hlavním přeličení. Byl tedy Dr. S. i bez dalšího listinného průkazu legitimován k opovědi odvolání a k přijetí opisu rozsudku a nezáleží na tom, že opověď odvolání není podepsána též obžalovaným. Bylo tudíž ke zmateční stížnosti generální prokuratury po rozumu §u 33 tr. ř. ve smyslu §§ů 292 a 479 tr. ř. rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 2421.

Hajný jest formálně oprávněn (§ 68 tr. zák.) odebrati pušku osobě, která s ní vkročila bez povolení majitele myslivosti na území, k němuž se jeho honební právo vztahuje, třebas za účelem nezávadným s hlediska práv majitele honitby.

Pojem »skutečného násilného vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.) jest naplněn již tím, že se pachatel s hajným tahá o svou ručnici, nejde tu však o odpor se zbraní ve smyslu §u 82 tr. zák., je-li zbraň předmětem vady, nikoliv prostředkem odporu pachatelova.

(Rozh. ze dne 19. června 1926, Zm I 184/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 8. února 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., pokud napadla výrok rozsudku nálezačského soudu, že se odpor obžalovaného stal se zbraní a vyměřil obžalovanému znovu trest; jinak však zmateční stížnost zavrhl, mimo jiné z těchto